Pregaria.cat

Entrada

Propera estació Sant Cugat

Acaben d'avisar que la propera parada és Sant Cugat. Ja toca baixar, Senyor. Sembla que per fi aquesta noia que tinc davant està tranquil·la, i discretament em mira. Jo també. Possiblement no la veuré mai més i he estat pendent d'ella des de que va pujar a l'estació de Provença.

En el fons dels seus ulls hi puc descobrir l'anhelada serenitat i la pau. Quan m'alço i despenjo l'abric em diu: *Gràcies !* La torno a mirar, i li somric.

Quan va arribar era un sac de nervis. Feia molt mala cara. Tota es movia, Duia un neguit incontrolable. Jo que llegia el diari, vaig adonar-me, Senyor, de que aquesta filla teva estava malament. Vaig sentir la necessitat de pregar per ella, sense dir-li res, sense ni mirar-la.

Quan érem entre Les Planes i La Floresta es va començar a tranquil·litzar. Ja mirava per la finestra. No, res de concret, els límits potser d'un horitzó que anava fugint, mentre fugia també la tensió. Tu saps quina deu ser la seva història, és filla teva, ni que no ho sàpiga.

Senyor, quin possible drama deu portar en el seu interior?. Comiat de la feina?. Problemes afectius? Droga, solitud, aïllament, fracàs, noves sensacions, alerta d'embaràs, la mort potser d'algú conegut . Sigui el que sigui et prego per ella. Oh, si l'harmonia que sento li podes arribar! Està ben a prop. No diuen, Senyor, que hi ha vibracions positives? Doncs, li envio una tona, de les millors, d'aquelles que Tu vas fer servir durant la nit de la brava tempesta en el mar.

A Valldoreix jo notava que em mirava. Com si res. Però dintre meu ben segur que ja et donava gràcies. Ni un mot. Res. Fins a punt de baixar, aquell *gràcies* inesperat i sublim que em confirmava un cop més que la pregària sempre arriba. Tard o d'hora sempre arriba, i avui ben d'hora, per cert.

I quines ganes que tinc de seguir pregant per la gent que em trobo pel caní, Senyor.

Text : Marc 6, 46-54.